

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2732/2025
01.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душица Јакшић, адвокат из ..., против туженог „Лукојл Србија“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Божана Вучковић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 809/25 од 20.03.2025. године, у седници одржаној 01.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 809/25 од 20.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 149/17 од 19.11.2024. године, ставом I изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд поништи, као незаконито, решење туженог број .. од 27.01.2010. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду број .. од 13.03.2003. године, са свим припадајућим анексима, као неоснован. Ставом II изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да суд обаваже туженог да му накнади трошкове парничног поступка, са законском затезном каматом почев од стицања услова за извршност одлуке па до исплате, као неоснован. Ставом III изреке, тужилац је обавезан да туженом на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 60.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке па до исплате.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 809/25 од 20.03.2025. године, ставом првим изреке, одбио, као неосновану, жалбу тужиоца и потврдио пресуду Трећег основног суда у Београду П1 149/17 од 19.11.2024. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију тужиоца.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. у вези члана 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 ... 10/2023) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, а наводи ревизије тужиоца да је другостепени суд учинио битну повреду из одредбе члана 374. став 1. у вези одредбе члана 8. Закона о парничном поступку, су без утицаја на одлучивање, имајући у виду да је другостепена одлука донета у седници већа на основу утврђеног чињеничног стања и оцене доказа од стране првостепеног суда.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу на неодређено време код правног претходника туженог на пословима продавца. Обављајући послове свог радног места на бензинској станици „ББ“ у смени од 19.00 до 07.00 часова, 18./19. децембар 2009. године, тужеоц је направио мањак горива у количини од 24,65 литара, а како би спречио да камером видео надзора буду снимљене радње које је предузео у циљу настанка овог мањка, извршио је померање камере, тако што су из видеокруга камере видео надзора изашли резервоар Д2 и НДС и то заједно са другим продавцем, ВВ са којим је радио у смени. Том приликом, без разумно оправданог разлога, је напустио објект бензинске станице „ББ“ оставивши поверена средства за рад незаштићена и без надзора у смени, па му је тужени, побијаном одлуком, отказао уговор о раду због тога што је својом кривицом извршио повреде радне обавезе из члана 179. став 1. тачке 2. и 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр 24/2005 и 41/2005), због чега је његово понашање такво да не може да настави са радом код послодавца. Пре доношења побијаног решења о отказу уговора о раду, тужиоцу је достављено упозорење на које се он, у писаној изјави, изјаснио.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су тужбени захтев тужиоца одбили применом одредбе члана 175. тачка 4., члана 179. став 2. тачка 5., 179. став 3. тачка 8. и 180. Закона о раду и одредбе члана 154. Колективног уговора туженог број .. од 31.10.2008. године, налазећи да је тужилац, својом кривицом, извршио описане повреде радних обавеза и непоштовање радне дисциплине које су му стављене на терет те да је предметно решење о отказу уговора о раду донето у законито спроведеном поступку и формално и материјално правно засновано на закону и општем акту послодавца, а што представља оправдани разлог на страни туженог да тужиоцу откаже уговор о раду.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр 24/2005 ... 61/2005), важећег у време доношења побијаног решења, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоје оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то: тачка 2. ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом односно уговором о раду; тачка 3. ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. На основу одредбе члана 180. истог закона,

послодавац је дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. тачка 1. – 6. овог закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање пет радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења.

Одредбом члана 154. Колективног уговора туженог број .. од 31.10.2008. године, предвиђено је да уколико запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене колективним уговором односно уговором о раду, без обзира на његова овлашћења и одговорности, послодавац може отказати уговор о раду док су одредбом члана 153. став 1. истог уговора прописане повреде радних дужности и обавеза и то: тачком 1. неизвршавање или несавесно, неблаговремено извршавање радних дужности и обавеза, тачком 2. незаконито располагање средствима; тачком 4. злоупотреба положаја и прекорачење овлашћења и тачком 9. проневера или крађа на раду или у вези са радом, а тачком 12. наношење штете послодавцу или неком трећем лицу у већем обиму.

У конкретном случају, у побијаном решењу као и у упозорењу које му је претходило, детаљно су описане повреде радних обавеза које су тужиоцу стављене на терет а које је починио својом кривицом, тако што је несавесно и немарно извршавао поверене радне дужности, незаконито располагао средствима, злоупотребио положај и прекорачио овлашћења па му је тужени, у законито спроведеном поступку отказао уговор о раду.

Наводи ревизије тужиоца свode се на оспоравање утврђеног чињеничног стања што је без утицаја на одлучивање имајући у виду да ревизија не може да се изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања у смислу одредбе члана 407. став 2. Закона о парничном поступку, осим у случају из члана 403. став 2. тог закона, што овде није случај. Оцена доказа такође не може бити предмет оспоравања јер о томе које ће чињенице да узме као доказане, одлучује суд по свом уверењу на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка у смислу одредбе члана 8. Закона о парничном поступку.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку.

Имајући у виду да тужилац неосновано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права, Врховни суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**